

העובדה שאנו חיים בארץ שמוכנה בלבוש את מה שהוא מוכר לה.

בימים אלה מסיים הופמן את הסרט איש המאראתון לצידו של לורנס אוליבייה, בבימויו של ג'ון שלזינגר (עימו עבד ב' קאובי של חצון). כשיסיים, הוא מתכנן הופשה בפריס עם רעייתו הרקדנית ועם שתי בנותיו. בעתיד הרחוק יותר, הוא מתכונן לעבוד למען עצמו בלבד.

כל העסקנות והעסקים הקשורים ל-אמנות הם, בסופו של דבר, כאברך-רייחם.

תרזה יאן סבוי ב"קומי סלון" 10,000 אורחים, 120 מיקרופונים

על צווארו של האמן, הוא אומר. לכן כה רבים מאיתנו מקימים חברות משלהם. אני הקמתי חברה בשם הפקות סוויטול, ובקרוב אביים ואטיק את הסרטים שלי ב' עצמי, הרחק מכל אנשי-העסקים והמישפט-נים שאין להם מושג קלוש באמנות."

סרטים

היצאניות המרגלות

הקוקטייל של אידיאלוגיה נאצית. יח' סים סאדו-מאזוכיסטים והרבה מין. הית' גלה בנוסחה מסחרית מוצלחת למדי ב' קולנוע. עסקו בזה הרבה אחרי מלחמת העולם השנייה. אולם הסרט שוער-היליה גילה. כי קם קהל-צופים חדש שניתן להס' עיר את הדם בעורקיו באמצעות קוקטייל זה.

שוער-היליה היה סרט אמנותי עם יומ' רות פילוסופיות. הצלחתו הולידה גל של סרטים אחרים, פחות רציניים, המנסים לרכב על אותו גל. במסחה של גינוי הנאציזם והצגתו בכל גיוונו המוסרי נוצר כמעט שולחן רומנטי ונוסטלגי של תקופת הנאציזם.

אחת הדוגמאות המובהקות לכך הוא הסרט האיטלקי סלון קיטי, של במאי-הקולנוע האיטלקי טיטו סופר הגרמני טיטו גטל רבי-מכר של הסופר הגרמני פיטר ורדן, שיצא לאור לפני כשש שנים, באותו שם עצמו. הספר היה מבוסס על עובדות היסטוריות. הוא סיפר את סיפורו של בית-יבושת מפואר שפעל בברלין ב' שנים 1940-1942, בתקופת הזוהר של גרמניה הנאצית.

המיוחד שבבית-יבושת זה לא היתה רק העובדה שהועסקו בו מיטב יפהפיות ברלין ושאריותיו נמנו על העלית של החברה הגרמנית. היה זה בית-יבושת שנוסד, הופ' על נוהלה על ידי הס.ס. הגרמני. למעשה הוא היה מכשיר בידי שירות-הריגול של

תכנון ושנו

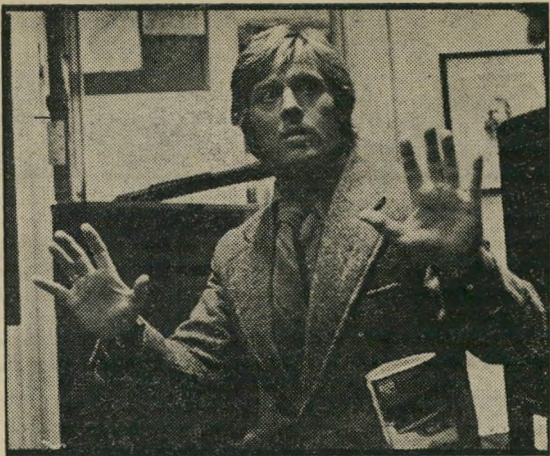
C.I.A.

שלושת ימי הקונדור (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — ג'ו טרנר, שכיר בשלוחה מדעית מישנית של הסי-איי-אי, הופך יום בחיר אחד טרף לרוצחים שכירים, והוא מגלה, תוך כדי מנוסתו והתקפה נגדית, את אופיים האמיתי של מעסיקיו.

כזה הוא נושא סירטו החדש של סידני פולאק, אותו אפשר לקבל בכמה מישורים נפרדים המדברים, כל אחד מהם, בצורה בוטה על אורח-החיים האמריקאי וערכיו, שהיוו מאז ומתמיד בסיס לסרטיו של פולאק.

ראשית, אפשר לראות בסרט התפכחות של האמריקאי הממוצע, זה שעבד בשקידה אדישה עבור המימסד, העמיד פני עצמאי ומתבדל, אבל רק כאשר המימסד פנה נגדו, הבין לא רק את שחיתות המימסד, אלא גם את אשמתו-שלו, על ששיתף עימו פעולה, זמן רב כלי-כך. לדוגמה: פרשת דניאל אלטברג וניירות הפנטאגון, שסוף הסרט רומז אליהם. שנית, זהו ניסיון להתבונן בתמונת בעל אלף הזרועות הקרוי סי-איי-אי, שעבר כבר מזמן את השלב של מדינה-בתוך מדינה, והפך בעצמו למדינה גדולה שבה כל מיני נסיכויות קטנות, המתנהגות כעולה על רוחן, והאינטרסים האמיתיים של העם האמריקאי, הופכים משוה אבסטרקטי ומטושטש ברקע. כפי שאומר מנהל השירות, כשהוא נוכר בפעילות במילחמת-העולם השנייה: "מה שחסר לי היום, זו הבהירות של אותם הימים."

שלישית, זהו סרט, כפי שמגדיר אותו כוכבו, רוברט רדפורד, על הפאראנויה האמריקאית, אי-האמון המוחלט שבו מתייחס כל אדם לרעהו. תחושה זו, היא שמונעת כל אפשרות של התקשרות בין טרנר לבין הנערה שהוא חוטף ללילה אחד (מיי דאנאווי) כדי להסתתר בביתה, והיא המשאירה אותו בבדידותו.

רוברט רדפורד — האופי האמיתי של המוסד

רביעית, זהו סרט על לאומנות אמריקאית. טרנר, החושף את האבסורד שבמוסד המעסיק אותו, וניצב בפני הזילזול שיש בעיני מוסד זה לחיי-אדם, אינו מהרהר אף לרגע על בריחה למקומות שלווים יותר, כפי שמציע לו הרוצח (מאקס פון-סיידוב), ההופך במהלך הסרט ממיפלצת — לאדם הממלא תפקיד, והעדיף מכל הבחירות על מעסיקיו. טרנר מתעקש להישאר באמריקה, ולהיאבק בתוכה: "אילו נסעתי, הייתי מתגעגע יותר מדי."

חמישית, זהו סרט-מתח עשוי היטב, עם הרבה פעילות, מצולם באותה ציבועניות מלוכלכת המשרה אווירה ריא' ליסטית על הכרך (הצלם: אוון רויומן) משוחק היטב, ומומלץ בהחלט.

שיחרור

האשה

יצאנית בע"מ (מוגרבי, תל-אביב, צרפת) — שיחרור האשה מכה, כנראה, גלים חזקים מאד, אם תעשיית-הקולנוע מוכנה לעסוק בנושא זה פעמים רבות כלי-כך, ובצורות מגוונות כלי-כך. כמו, למשל, בסרט זה, שאולי אינו הטוב או המעמיק בנושא, אבל הוא בהחלט משעשע, תוך כדי הארת היבט מסויים מאד של העניין: יחסו של הגבר לאשה כאל קניין.

קרתין היא נערה בריטית צעירה, שבאה לפריס ללמוד בישול ומגלה, תחת זאת, כי הרבה יותר קל ומשתלם לנצל את הנתונים הגופניים, למטרות מכניסות יותר. היא בוחרת לה פטרון לכל יום מימות השבוע, מקדישה לו את כל מעייניה וחסדיה באותו יום, תמורת תשלום מתאים. ונת? מה פיתאום. ראשית, הבחורה נהנית מכל העסק, היא מתחבת את כל לקוחותיה במידה שווה. פרט לכך, היא מתייחסת לשלמונים כאל השקעה בחברה-בעירבון-מוגבל, הנושאת את שמה. את כספי החברה היא משקיעה, בעזרת אחד הלקוחות, שהוא סוחר בניירות-ערך, בבורסה. ואת הרווחים היא מחלקת בין בעליה-המיניות (כלומר הלקוחות) שווה-בשווה. והיחיד שאינו שבע רצון מכל העניין, הוא דוקא הדון-ז'ואן שבניהם, שהיה רוצה לקבל הכל בלי תמורה, ועוד יותר מזה, באורח בילעדי.

כמובן שזוהי בסך-הכל קומדיה קטנה מאד, שבה אין מקום לרגשות, והכל מתנהל כלי-כך חלק, כאילו די לה

ג'יין בירקין — לקוח ללילה אחד

לבחורה לפשק את רגליה, ומייד תוכל גם היא לעבור לדירת-פאר, עם מכונית צמודה ורווחים נאים בבורסה. אבל ג'יין בירקין, בתפקיד הראשי, כימעט שמצליחה לשכנע, כי לפחות במקרה שלה זה אפשרי, וכל אוסף הגברים המרקד סביבה, מז'ארפייר אומון הוותיק ועד לפאטריק דאוואר (הדון-ז'ואן), נתפס למהתלה ללא ייסורי-מצפון. הבמאי מישל בוארון עשה כבר דברים גרוועים יותר.

הוא מרום ומפאר את זוהר התקופה. בניגוד לציפיות המוקדמות היתגלה ה' סרט כקיש מוחלט. אין זה פלא שגם באיטליה וגם בגרמניה קיבלו אותו באיבה גלויה וכניסיון לפאר את הנאציזם. האי-טלקים אסרו את הסרט להצגה. הגרמנים קיצצו ממנו קטעים ניכרים לפני שהתירו להציגו.

לצופה הישראלי, כמובן, לא תינתן כל הודמנות לשפוט בעצמו כיצד לסווג את הסרט.

תדרוך

כדאי לראות:

תל-אביב: שלושת ימי הקונדור, סרט מתוך עלייה בארץ-הפלאות.
ירושלים: צמד בכותרות, אילוף ה' סוררת.
חיפה: שלושת ימי הקונדור, אהבה ו' מילחמה.